

Twintig argumenten voor persoonlijk gebed

1. De meest voortreffelijke heiligen beoefenden het persoonlijke gebed

Het eerste argument is dat *de voortreffelijkste heiligen, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, God zochten in het persoonlijke gebed*. Mozes bracht veertig dagen en nachten alleen met God door op de berg (Ex. 34:28). Ook Abraham voerde allerlei argumenten aan en pleitte in de eenzaamheid bij God in het gebed om de afwenning van Sodoms verwoesting en ondergang. Hij hield niet op met smeken en bidden tot hij in zijn pleitrede van vijftig naar tien was gedaald (Gen. 18:22-32). In Genesis 21:33 vinden we Abraham opnieuw in persoonlijk gebed: 'En hij plantte een bos in Berseba, en riep aldaar de Naam van de HEERE, de eeuwige God, aan.' Waarom zou Abraham anders een bos planten, dan om een volstrekt afgezonderde plek te hebben waar hij tot God kon bidden en zijn ziel bij Hem kon uitstorten?

Ook Izak: 'En Izak was uitgegaan om te mediteren in het veld, bij het vallen van de avond' (Gen. 24:63, Eng. vert.). Het Hebreeuwse woord *lasuach*, dat hier vertaald is als 'mediteren', kan zowel 'bidden' als 'mediteren' betekenen. Jakob treffen we eveneens aan in persoonlijk gebed: 'Jakob bleef alleen over; en een Man worstelde met hem totdat de dageraad opging' (Gen. 32:24-28). Toen Jakob helemaal

alleen was, in de donkere nacht en met een ontzet gewricht, worstelde en weende, en weende en worstelde hij zo in zijn persoonlijke gebed dat hij als een vorst God overwon (Hos. 12:3-4). En David getuigt: 'Mij aangaande, ik zal tot God roepen; en de HEERE zal mij verlossen. Des avonds, en des morgens, en des middags zal ik bidden en luid roepen; en Hij zal mijn stem horen' (Ps. 55:17-18, Eng. vert.).

Zo deed Daniël drie keer per dag een persoonlijk gebed. 'Toen nu Daniël verstond dat dit schrift getekend was, ging hij in zijn huis (hij nu had in zijn opperzaal open vensters tegen Jeruzalem aan), en hij knielde drie tijden des daags op zijn knieën, en hij bad en deed belijdenis voor zijn God, ganselijk gelijk hij voordezen gedaan had' (Dan. 6:11). Daniël had zichzelf gewend aan het persoonlijk gebed. Hij ging eerst naar zijn binnenkamer voor hij zijn openbare taken en staatszaken ter hand nam. Als hij terugkeerde om te eten, trok hij zich eerst in zijn kamer terug om God te dienen en zijn ziel te verkwikken voor hij zijn lichaam voedde. En aan het eind van de dag, als hij zijn zaken met de mensen had afgehandeld, was het zijn belangrijkste werk om God te zoeken in zijn binnenkamer.

Jona onderhield het verborgen gebed in de buik van de vis en zelfs in de buik van het graf (Jona 2:2). Elia vinden we in gebed onder de jeneverboom (1 Kon. 19:5). Ook Hanna bad. 'Want Hanna sprak in haar hart; alleenlijk roerden zich haar lippen, maar haar stem werd niet gehoord; daarom hield Eli haar voor dronken' (1 Sam. 1:13). Het wezen van het gebed is het uitgieten van de ziel voor het aanzicht van God (vers 15). Deze plicht was ook Rebekka

niet vreemd. Toen de kinderen tegen elkaar stootten in haar buik, ging ze om de Heere te vragen. Volgens Calvijn, Musculus, Mercerus en anderen betekent dat dat ze naar een verborgen plaats ging om te bidden.

Zodra Saulus bekeerd is, begint hij te bidden: 'En de Heere zeide tot hem: Sta op, en ga in de straat genaamd de Rechte, en vraag in het huis van Judas naar een, met name Saulus, van Tarsen; want zie, hij bidt' (Hand. 9:11). Hoewel hij een strenge farizeeër was, had hij nog nooit echt gebeden en evenmin in het verborgen. De farizeeërs baden gewoonlijk op de hoeken van de straten, maar niet in de hoeken van hun huizen. Na zijn bekering trok Paulus zich vaak terug in verborgen gebed, zoals blijkt uit de volgende teksten: Romeinen 1:9-10, Efeze 1:15-16, Filippenzen 1:3-4 en 2 Timotheüs 1:3.

Zo bad ook Epafraas vurig in zijn binnenkamer (Kol. 4:12-13), Cornelius verkeerde vaak in persoonlijk gebed (Hand. 10:2,4) en Petrus ging naar het dak om te bidden: 'En des anderen daags, terwijl dezen reisden en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak om te bidden, omtrent de zesde ure' (vers 9). Petrus ging het dak op, niet alleen om afleiding te vermijden, maar ook om in alle stilte en afzondering omgang met God te hebben.

Eusebius vertelt over Jakobus de Rechtvaardige dat zijn knieën zo vaak gebogen waren in gebed dat ze hard en gespierd geworden waren. Gregorius van Nazianze schrijft over zijn zus Gorgonia dat haar knieën haast aan de grond vastkleefden, omdat zij zo dikwijls in het verborgen bad. Over zijn tante Trucilla zegt hij dat haar ellebogen

verhoornd waren, doordat zij zo vaak in persoonlijk gebed op haar schrijftafel had geleund.

Ik heb gelezen over een godvruchtige man dat hij zich, zodra de tijd voor zijn persoonlijk gebed was aangebroken – ongeacht het gezelschap waarin hij zich bevond – met een nette en hoffelijke verontschuldiging terugtrok, en zei: ‘Er wacht een Vriend op mij. Vaarwel.’ Er was ook een voorname dame in dit land die zich geregeld terugtrok uit het gezelschap van heren en dames van hoge afkomst die op bezoek kwamen, liever dan haar vaste tijden van gebed tot God in haar binnenkamer op te geven. Zij nam, zoals men het noemde, op onbeleefde wijze afscheid, om in het verborgen te kunnen naderen tot de Heere der heren. Ze maakte waar mogelijk tijd vrij om haar familie en vrienden haar vriendelijkheid, beleefdheid en hoffelijkheid te betonen. Maar nooit zou ze toelaten dat dit ten koste ging van de tijd die ze met God doorbracht of van de troost en gemeenschap die ze gewoonlijk ervoer als ze met God in haar binnenkamer verkeerde. En inderdaad, een uur van gemeenschap met God in de binnenkamer is meer waard dan het voornaamste en beste gezelschap dat deze wereld te bieden heeft.

En er was een kind van een christelijke dame van stand dat al vanaf zijn vroegste jeugd vaak bad. Nog vóór het goed kon spreken, had het al de gewoonte om de eenzaamheid op te zoeken om te bidden. Naarmate het opgroeide, begon het steeds vaker te bidden en trok het zich steeds meer uit gezelschap van anderen terug. Het stelde zijn moeder heel wonderlijke vragen, die ver boven het bevattingsvermogen

van een kind van zijn leeftijd uitgingen. Maar uiteindelijk, toen het kind nog maar vijf jaar oud was en aan het tolleren was, gooide het opeens zijn zweepstok en tol weg, rende naar zijn moeder toe en riep heel blij: 'Mama, ik moet naar God gaan, gaat u met mij mee?' Zij antwoordde: 'Mijn lieve kind, hoe weet je dat je naar God moet gaan?' Het antwoordde: 'Dat heeft God tegen mij gezegd, want ik heb God lief en God heeft mij lief.' Ze antwoordde: 'Lief kind, ik moet gaan als God het wil. Maar waarom wil je niet bij me blijven?' Het kind zei: 'Ik wil niet blijven; ik moet naar God toe.' Het kind heeft daarna niet meer dan een maand geleefd, maar gaf niet meer om spelletjes. Toen het ziek werd, bleef het steeds maar zeggen: 'Ik moet naar God gaan, ik moet naar God gaan.' Zo heeft God soms 'uit de mond der jonge kinderen en der zuigelingen [Zich] lof toebereid' (Matth. 21:16). Wie God vroeg begint te zoeken in een binnenkamer, of in een stil hoekje, zal zeker al jong rijp voor de hemel zijn.

Eusebius vermeldt over keizer Constantijn dat hij zich elke dag opsloot op een afgezonderde plek in zijn paleis. Daar, op zijn knieën, zond hij zijn godvruchtige gebeden op en sprak hij alleen met God. De beroemde dr. Sibbes zei eens: 'Mijn God en ik zijn goed gezelschap.' Een mens wiens ziel omgang heeft met God – in de binnenkamer, in een hol, achter de deur, of in een woestijn, een spelonk of een kerker – zal meer werkelijk vermaak, meer kostelijke vreugde en diepere voldoening vinden dan in het paleis van een vorst. Aan al deze bekende voorbeelden kunt u zien dat Gods kinderen van alle tijden niet buiten het persoonlijk gebed konden.